

κάρπεσον ἐν Λήμῳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·
 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομισάσθω πεισάτω·"
 595 "Ὡς φάτο, μεῖθισεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 μεῖθισασα δὲ παῖδός ἐδέξατο χεῖρὶ κύπελλον·
 αὐτὰρ ὁ τοῖς ἀλλοῖσι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 οἰσάχευε γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀρούσων·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνόητο γέλωας μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 ὡς ἴδον Ἥραιστον διὰ δόματα ποινύοντα,
 "Ὡς τίς μιν πρόσωπ' ἦμαρ ἐς ἥλιον κατατόνια
 δαίνοντι", οὐδὲ τι θυμὸς ἐδέετο διατὸς εἰσῆς,
 οὐ μὲν φόρηγρος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσίων θ', αἱ ἄετιδον ἀμειβόμενα ὅτι καλῆ,
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδω λαμπρὸν φῶς ἥλιόιο,
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος,
 ἦχι ἐκάστω δόμα περικλυτὸς ἀμφιγυθεῖς
 Ἥραιστος ποιήσεν ἰδιυῖσι πραπίδεσσι·
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
 610 ἔνθα πάρος κοιμῆθ' ὅτε μιν γλυκεῖς ὕπνος ἰκάνοι·
 ἔνθα καθεῦδ' ἀνάρας, παρὰ δὲ χρυσοθρόνος Ἥρη.

Repetitio est mater studiorum.

Pesten. Vreden.

Vreden. Gudinde! besyng, som greb Pleiden Achilles
 Rødsomt, og Qvaler i tinside Tal Achæerne voldte.
 Hed mangfoldige Heltes behjertede Sjæle den skikked
 Ned til Hades's Hjem, og for Hunde til Rov som for alskens
 5 Fugle den gav deres Lig. - fuldbragt blev Zeus's Bestuening -
 Alt fra den Stund, Uenighed først og Splid havde reist sig
 Mellem den Ædling Achilles og Mændenes Drot Agamemnon.
 Hvo blandt Gudeme hidsed dem op til Strid og til Kivsmuel?
 Letos og Zeus's Søn; thi høist forbittret paa Kongen
 10 Yrped i Hæren han dødelig Sol, saa Krigeme segned,
 For Agamemnon paa sneedelig Vis havde haanet hans Bøuermest
 Chryses, som han sig begav til Achæernes hurtige Skibe,
 Bringende med sig umadelig Skjenk, for at løse sin Datter.
 Svøbt om den gyldene Stav ud! Haand Fjemskytten Apollons
 15 Hellige Krands han bar, og Achæerne alle han bølftaldt,
 Fremmest Atreideme dog, de to Krigsfolkernes Drotter.
 Atreus's Sonner! og I, beenspandsrede Mænd af Achæa!
 Eder forunde den salige Slægt, hvis Hjem er Olympen,
 Priamos's Stad at forstyre, og skjenke Jer lykkelig Hjemfart!
 20 O men af Blu for Sønnen af Zeus, Fjemskytten Apollon,
 Giver min eskede Datter mig Fri, og amammer min Gave!
 Lydt tilkjende nu giv, Achæernes Folk, at man kunde
 Ede den hellige Mand og anamme den glimrende Gave;
 Dog slet ikke det huud Kong Atreus's Søn Agamemnon,
 25 Haanlig han viste ham bort, og en streng Formaning han gav ham!
 Gamle! lad ei mig træffe dig her ved de bugdede Skibe!
 Nøl ei længer, og vogt dig for oftere her dig at vise,
 Ei skal din Stav og Gukdommens Krands da baade dig nojet.
 Hende jeg giver ei fri; lang for skal gammel hun vordet
 30 Hist paa min Borg i Argos, heel fjern fra den fedrene Hjemstavn,
 Medens ved Væven hun nøgter sin Døst og reder mit Leie.
 Gak nu tir ei mit Sind, at bort i Behold du kan slippe.

κάρπεσον ἐν Λήμῳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·
 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομισάσθω πεισάτω·"
 595 "Ὡς φάτο, μεῖθισεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 μεῖθισασα δὲ παῖδός ἐδέξατο χεῖρὶ κύπελλον·
 αὐτὰρ ὁ τοῖς ἀλλοῖσι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 οἰσάχευε γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀρούσων·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνόητο γέλωας μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 ὡς ἴδον Ἥραιστον διὰ δόματα ποινύοντα,
 "Ὡς τίς μιν πρόσωπ' ἦμαρ ἐς ἥλιον κατατόνια
 δαίνοντι", οὐδὲ τι θυμὸς ἐδέετο διατὸς εἰσῆς,
 οὐ μὲν φόρηγρος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσίων θ', αἱ ἄετιδον ἀμειβόμενα ὅτι καλῆ,
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδω λαμπρὸν φῶς ἥλιόιο,
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος,
 ἦχι ἐκάστω δόμα περικλυτὸς ἀμφιγυθεῖς
 Ἥραιστος ποιήσεν ἰδιυῖσι πραπίδεσσι·
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
 610 ἔνθα πάρος κοιμῆθ' ὅτε μιν γλυκεῖς ὕπνος ἰκάνοι·
 ἔνθα καθεῦδ' ἀνάρας, παρὰ δὲ χρυσοθρόνος Ἥρη.

Theodorus Harbismaior
 et
 Thomas Olander
 disticha partis auersæ composuerunt

Christianus Wilster
 ex Graeco in Danum conuertit

Museum Tusulanum
 hac conuersione uti benigne permisit

Aemilius Mourier
 ornatiori inuolucris praefuit

Thomas Olander
 edidit

Ediciones Olander

Hauaniae anno MCMXCIX

Ἥρη· ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται, ὅρα τελέσσω·
 εἰ δ' ἄγε τοι κραυγὴ κατανεύσομαι, ὅρα πεποιθήσῃ;
 525 τοῦτο γὰρ ἐξέμεινεν γέ μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 τέκνωρ' οὐ γὰρ ἔμῳ παλινάγρετον οὐδ' ἀπατιλὸν
 οὐδ' ἀτελετήτων, ὃ τί κεν κεφαλῆ κατανεύσω."
 Ἥ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεύσε Κρονίων·
 ἀμβρόσια δ' ἄρα χεῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
 530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπιον.
 Τὸ γ' ὅς βουλευέσσαντε διέταμεν· ἦ μὲν ἔπειτα
 εἰς ἅλα ἄλτο βυβαῖαν ἀπ' αἰγλήμονος Ὀλύμποιο,
 Ζεὺς δὲ ἔνν πρὸς δόμα· θεοὶ δ' ἴμεν πάντες ἀνάσταν
 ἐξ ἰδέων ὁσοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδὲ τις ἔπλη,
 535 μείναι ἐπερρώμενον, ἀλλ' ἄντιοι ἔσταν ἴσαντες,
 ὅς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδὲ μιν Ἥρη
 ἠγοῖσεν ἰδοῦσα ὅτι οἱ συμφοράσαστο βουλὰς
 ἀγρυπνεύσα θεῖσι θυγάτηρ ἄλιαιο γέροντος·
 αὐτίκα κερτομίοισι δια Κρονίωνα προσηύδα·
 540 "τίς δὴ αὐ τοι, δολομήτω, θεῶν συμφοράσαστο βουλὰς;
 αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν ἐμὲ ἀπονόσθην ἔοντα
 κρυπτόθια φρονόντια δικαιοῦμεν· οὐδὲ τί πό μοι
 πρόφρονος τέληστας εἰπέιν ἔπος ἔτι νοήσῃ."
 Ἥν δ' κ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τὴ θεῶν τε·
 545 "Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοῦς ἐπέλεσο μύθους
 εἰδῆσιν· γυλακοὶ τοῖ ἔσοντ' ἀλόχορ περ εὐσση·
 ἀλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιτεκνέ ἀκουόμεν, οὐ τις ἔπειτα
 οὔτε θεῶν πρότερος τὸν γ' εἰσεῖται οὐτ' ἀνθρώπων·
 ὄν δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐβέλωμι νοήσῃ,
 550 μὴ τί σὺ ταῦτα ἕκαστα διείροε μῆδὲ μετάλλια."
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πόντια Ἥρη·
 "αἰνότηας Κρονιῶδι, ποῖον τὸν μύθον εἴπεας;
 καὶ λίην σε πάρος γ' οὐτ' εἰρομαι οὔτε μεταλλῶ,
 ἀλλὰ μὰ μὲν εὐφροσύνην τὰ φρούσσαι ἄσσο θέρησθε,
 555 τὸν δ' αἰνὸς δεῖδοικα κενὰ φρόνη μὴ σε παρειη
 ἀγρυπνεύσα θεῖσι θυγάτηρ ἄλιαιο γέροντος·
 ἤρηρ γὰρ σοὶ γε παρέροτο καὶ λάβε γούνοιν·

Saa han talet, men Odlingen skjald og lod hans Befaling.
 Taus ad Stranden han vandrede hjem ved det brusende Havdyb,
 35 Og paa sin ensomme Vei den bedagede Gubbe saa bønlig
 Bad til Drotten Apollon, hien Søn af den haarfagre Leto:
 Hør mig, du Sølvbuevebuede Gud! du Beskytter af Chryse,
 Og af det hellige Killa, du Drot over Tenelos's Oland!
 Smithekus! har jeg saasandt til Behag dig bygget et Tempel,
 40 Har jeg saasandt engang tykflommede Bove dig ristet
 Finten af Tyr eller Geed, saa hør den Bøn, som jeg beder!
 Tugt med din Pii Danernes Folk for de Taarer, jeg felder!
 Besedne talte han saa, og blev hørt af Phoebos Apollon.
 Ned fra høien Olymp han foer, grimslagen i Hjerter,
 45 Buen paa Skuldren han bar og det fastsluttede Kogger;
 Pilen nskede lyd om den Høiforbitredes Skulder,
 Alt som han ilde afsted, og frem lig Natten han vandred.
 Fjert fra Flaaden han satte sig hen, og løsned et Pilskuud,
 Dirrende klang med skrekkeligt Hvinn den sølverne Bue.
 50 Først antasted hans Pii kun Muler og hurtige Hunde,
 Derpaa han skjød mod Folkene selv, og Pilen den lvasste
 Træl, og mangfoldige Døchingebeud der brændte bestandig.
 Pilen foer i Lænen omkring til samfundle Dage,
 55 Men paa den tiende stævned Achil alt Folket til Thinge;
 Dets ham skjød ud! Sind den lileemdede Here,
 Greben af Ynk ved at see, hver svart Danerne onkom,
 Og da saa Folket var samlet og stod i Stimmel paa Thinget,
 Treer i Forsamlingen frem fodrøppen Achilles og talte:
 Atreus's Son! nu toer jeg forvist, at vi ætter paa Vildfart
 60 Hjem maae tye, om ellers herfra vi slippe med Livet,
 Siden nu Pest med Krig forkugner Achæernes Sonner.
 Derfor velan! lad os spørge til Raads en Præst eller Spaamand,
 Eller en Drommeftolkere, fra Zeus ved Drommene komme,
 Som os kan sige, hvi Viude saa svart har betuget Apollon,
 65 Om det var Løfter, der valde hans Hæm, eller og Hekatonber,
 Eller om Regen maaeske af lydefic Lam eller Gæder
 Gunstig amamme han vil, og hukld ævendsk vor lammer.

Λοιμός Μήνης.

Μήνιν αἰεὶδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἄχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,
 πολλὰς δ' ἰφθίμου φωνῆς Ἴδι προΐειεν
 ἥρωων, αὐτοῖς δὲ ἐλάρια τεύχε κύνεσσιν
 5 οἰονοῖσι τε πᾶσι, Διὸς δ' ἐτέλεστο βουλῆ,
 εἰς οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἄτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ διὸς Ἀχιλλεύς,
 Τίς τ' ἄρ' σφεοσ θεῶν ἐρίδι ζωνήηκε μῆσσομαι;
 Αἰγυῖος καὶ Διὸς υἱός, ὃ γὰρ βασιλῆϊ γολωθεῖς
 10 νοῖσσιον ἄνα στρατῶν ἄρτε κενεῖν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 οὐνεκα τὸν Χρῖσθην ἤτιμασεν ἀρήτηρα
 Ἄτρεΐδης· ὃ γὰρ ἤλαθε θεός ἐπι νῆας Ἀχαιῶν
 λυσόμενος τὸ θυγάτρα φέρων τ' ἄπειραιτ' ἄποινα,
 στέμματα ἔχων ἐν χειρῖν ἐκρηβόλον Ἀπόλλωνος,
 15 χρυσοῦ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ λίσσεται πάντας Ἀχαιοῦς,
 Ἄτρεΐδα δὲ μάλιστα δῶα, κοσμητορὸ λαῶν·
 Ἄτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὅμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δόματ' ἔχοντες
 ἐκπέριαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἰκάδ' ἴκεσθαι;
 20 πᾶσι δ' ἐμοὶ λίσσεται φίλον, τὰ δ' ἔποινα δέξεσθαι,
 ἀζήμενοι Διὸς υἱὸν ἐκρηβόλον Ἀπόλλωνα."
 "Εὐθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφημῶσαν Ἀχαιοὶ
 αἰδέσθαιθ' ἰ' ἑρῆα, καὶ ἀγλαὰ δέξθαι ἄποινα·
 ἄλλ' οὐκ Ἄτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦδυαν θυμῷ,
 25 ἀλλὰ κακῶς ἄφριε, κρατερὸν δ' ἐπι μῦθον ἔτελλε·
 "μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχτει
 ἦ νῦν θηβύοντι;" ἦ ὑπερον αὐτῆς ἰόντα,
 μῆ νύ τοι οὐ χραισμη σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο
 τῆν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 ἡμετέρο ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἄργεϊ, πληθὲι πάτρης,
 ἱεστὸν ἐπαυχόμενῃ, καὶ ἐμὸν ἔλεος ἀντίφωσκον·
 ἄλλ' ἴθι, μῆ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὅς κε νέηται."

"Ἦτοι ὄ γ' ἄε εἰπὸν κατ' ἄρ' ἔξετο τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεσπρωίδης, οἰονοπόλον ὄχ' ἄριστος,
 70 ὄς ᾗθ' τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἔοντα,
 καὶ νῆσοι ἠγήσασ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω
 ἦν δῶα μαντοσύνην, τῆν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ὅ σπιν εὐφρομένο ἀγορήσατο καὶ μετέπειπεν·
 "ὦ Ἀχιλεῦ, κέλευε με, Διὶ φίλε, μῆστρασθαί
 75 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλειτο ἀνάκτορος·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὁμοσῶν
 ἦ μὲν μοι πρόφρων ἔπειται καὶ χερσὶν ἀρήψιν·
 ἦ γὰρ ὁμίμαι ἀνδρῶν χολασάμεν, ἔς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει καὶ οἱ πεῖθονται Ἀχαιοί·
 80 κρείσσων γὰρ βασιλεύς ὅτε γάσεται ἀνδρῶν χερσῶν
 εἰ περ ἄρ' τε γόλον γε καὶ αὐτήμαρ καταπένη,
 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 ἐν στήθεσιν ἰοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἰ με σωῶσεις."
 Τὸν δ' ἄταμειβόμενος προσέφη πόδας ὄκεις Ἀχιλλεύς·
 85 "θεσπέσιες μάλαι εἰπέ θεσπρόπιον ὅ τι οἰσθᾶ·
 οὐ μὲ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅ τε σὺ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαναοῖσι θεσπορίαις ἀναστανεῖς,
 οὐ τις ἐμεῖο ζώντος καὶ ἐπὶ γῆυνι, θερομένοιο
 σοὶ κοίτης παρὰ νηυσὶ βασιλεὺς χείρας ἐπίσσει;
 90 σμηπάντων Δαναῶν, οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης,
 ὄς νῦν πολλὰν ἄριστος Ἀχαιῶν εἰχεται εἶναι.
 Καὶ τότε θὲ θέσπρος καὶ ἠδυά μάντις ἀμύμων·
 "οὐτ' ἄρ' ὄ γ' εὐχολῆς ἐπιμμεραισι οὐθ' ἐκατόμβης,
 ἄλλ' ἔνεκ ἀρήτηρος, ὃν ἤτιμησ' Ἀγαμέμνον
 95 οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα, καὶ οὐκ ἀπέδεξασ' ἄποινα,
 τοῦνεκ ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἐκρηβόλος, ἠδ' ἔτι δάσει·
 οὐδ' ὅ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λογιῶν ἀπόσει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλο δόμεναι ἐλκισπῶτα κοῦρην
 ἀπαύτην, ἀνάσσειον, ἔρην θ' ἔρην ἐκατόμβην
 100 ἐς Χρῖσθην· τότε κεν μιν ἱλασάμενοι πεπείθωμεν."
 "Ἦτοι ὄ γ' ἄε εἰπὸν κατ' ἄρ' ἔξετο τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρας Ἄτρεΐδης εὐρὸ κρείων Ἀγαμέμνων

Ventelig loved du hende forvist, at hædre Peleiden.
 Og ved Achæiens Skibe mangfoldige Kemper at styrte.
 560 Hende paastand Skysmleren Zeus gjensværed og sagde:
 Stedse, min Kjerel! mistænker du mig, og behøver min Idret,
 Inet du dog udræter ved Sligt, men vorder mit Hjerde
 Derved kun meer forhad, for dig selv saameget des værre.
 Skeer forensen nu hiint, da viid, at det saa er min Ville.
 565 Sæt dig nu hen, og kysse et i Ord, men lyl min Befaling!
 Vogt dig, thi selv om Iver Gud paa Olymp kom fiende mod mig,
 Hjødt det dig ei, naar jeg laeds paa dig mine frilige Hænder.
 Saa han taled, da skjån den qvisleede Here:
 Taus han satte sig hen, men nagedes dybt i sit Hjerde.
 570 Rundtom i Zeus's Palads fros alle de himmelske Guder;
 Trøstende kjerlig sin Moder, den lillearmede Hephæistos.
 Først til Orde da tog den kunstberømte Hephæistos.
 Trøstende kjerlig sin Moder, den lillearmede Here:
 Vistnok det vorder en ærgærlig Sag, og ei til at udstaae,
 Naar for en Dødeliges Skyld I to saalunde vil klammes,
 575 Yrrende Saa i Gudenes Kredts, det herlige Maalhid
 Taber jo ganske sin Fryd, naar Sligt Uvæsen skal herske.
 Raade min Moder, jeg vil, skjønndt selv det Rette hun indseer,
 Fader at stille tilføeds med venlige Ord, for at Fader
 Ei skal skænde paany, og reent forstyre vort Maalhid
 580 Thi hvist det lyster ham saa, den Olympiske Lyrikdsvinger,
 Fra vore Throner han styrer os ned, thi han har jo Magten.
 Derfor, min Moder! med venlige Ord til Fader du tale,
 Da vil Olymprenen strax igjen vorder mild mod os Alle.
 Saa han taled, og springende op han Tvillingpokalen
 585 Rakte sin Moder i Haand, da tog han atter til Orde:
 Fit dig, min Moder! og staa dig tilfals, skjønndt saare bedrovet,
 At jeg dog ei for mit Øde skal see min elskede Moder
 Tugjet med Slag, ei kunde jeg du, hvor dybt det mig smerted,
 Yde dig Hjølp den Olympiske Drot er slen at bekæmpe.
 590 Alt tilfom engang, da til Hjølp jeg vilde dig komme.
 Tog han ved Foden mig fat, og smed mig fra Gudenes Terskel,
 Dagen igjennem jeg svæved omkring, men da Solen sig dukked

Frysende vred nu sad ved de lethængende Skibe
 Pelæus's Søn, han Ædling af Zeus, fodpæren Achilles,
 490 Alkhd i Striden han gik, men forteret af nagede Harme
 Holdt han sig hjemme, dog længtes han svart efter Leding og Kampgny.
 Men efter elleve Dags, da Morgenen demred den tolvte,
 Vendte de evige Guder igjen til Olympen tilbage
 495 Alle tilbage, Zeus forte dem an; men ikke forgtjedt
 Thetis sin elskede Søn's Paaniddeber: aarle ved Dagdry
 Sieg hun at Bølgeme op til Olymp til Himlen den høie.
 Der Fjenskuener Zeus hun traf, afsides fra Alle
 Øverst han sad paa en Tind af Olymp's bakkede Rygning,
 500 Lige foxan ham hun satte sig ned, og slænged sin venste
 Arm om hans Kneæ, med den høite ham tog under Hagen ham bønlig.
 Bedende taled hun saa til Zeus, den høie Kronion:
 Fader Kronion! saussandt jeg dig har blandt Gudeme gavnet
 Enten ved Raad eller Daad, saa har den Bøn, som jeg beder:
 505 Hven min Søn, som kaldet jo blev til utimelig Henfat
 Friemfor de Ande: ham haanelc nys den Drot Argæmmon,
 Selv har han ralet hans Løn, og end han har den i Værg:
 Skal ham du Hevn, Olympiske Drot, madnlike Kronion!
 Troeme give du Seier, til atter Achæiens Sønner
 510 Hæde min Søn, og mæge det saa, at han siger i Hæder.
 Saa han taled, men ei Skysmleren Zeus hende svarte:
 Taus nu sad han en Stund, men bestandigen klynged sig Theis
 Fæst til hans Kneæ, som i Favnen hun holdt, og atter ham bønfuldt:
 515 Lov mig usvigelig vist, og giv mig dit Vink, eller afslaae
 Reent min Bøn, det kan du jo trygt, da veed jeg med Vished,
 At der er Ingen saa ringe som jeg blandt samtlige Guder.
 Døgende tungt ei Suk Skysmleren Zeus hende svarede:
 Det er dog net en fortædelig Sag, da Kvin du med Here
 Vokle mig vil, naar med kaulbede Od du saken mig tiner,
 520 Selv uden ringeste Grænd i Gudenes Kredts ham bestendig
 Skænder, og siger, at Troemes Folk, jeg hjøp'er i Striden.
 Dog forfoi dig nu bort, for at ei dig Here skal nærke.

"Ὡς ἔφατ', ἔδενεν δ' ὃ γέρον, καὶ ἐπέθετο μύθῳ
 35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἠρᾶθ' ὃ γεραιός
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠόκομος τέκε Λητώ·
 "κλύθι μοι, ἀργυρότοξ', ὄς Χρῖσθον ἀμφιβέβηκας
 Κίλλαν τε ζῶσθην Τενεδοῖο τε ἴρι ἀνάσσεις,
 Σμινθεύ, εἰ ποτέ τοι χαριέντ' ἐπὶ νῆον ἔρευνα,
 40 ἦ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πῖονα μῆρι' ἔκρια
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τῶδε μοι κρήνην ἐξέλαορ·
 τεύεσταν λαυνοὶ ἐμὶ δάκρυα σπῖται βέλεσσιν."
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῖ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾗθ' δὲ κατ' Ὀλύμπιο κορινθῶν ζωόμενος κηρ,
 45 τῶς ὄμοισιν ἔχων ἀμφοτέρω τε παρέρηρην·
 ἔκλασσαν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὄμιον ζωομένοιο,
 αὐτοῦ κινήθέντος· ὃ δ' ἦτε νυκτὶ εἰοκῶς,
 ἔζρετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκε·
 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυροῖο βιοῖο·
 50 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπόχετο καὶ κύνας ἀρτούς,
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐπεκυκῆς ἐφείψε,
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πύρι κενύων κοῖοντο θοαυεταί.
 "Εὐνήμαρ μὲν ἄνα στρατῶν ἔγχετο κῆλα θεοῖο,
 τῆ δεκτέτῃ δ' ἀγορήθεο καλίσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς,
 55 ὄς γὰρ ἐπὶ σφραὶ θηεῖ θεὰ Λευκόλευος· Ἥρη
 κήθετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι γὰ θρησκονταε ὄρτο,
 οἱ δ' ἔπει οὖν ἠγερθεν ὀμηγέρεις τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνίστασθαι μετῆρ πόδας ὄκεις Ἀχιλλεύς·
 "Ἄτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμκλαγγθέντας οἴω
 60 ἄν ἀπονστήσων, εἰ κεν θάνατον γε φύγομεν,
 εἰ δὴ ὀμοῦ πόλεμάς τε δομᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς·
 ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείποιεν ἦ ἑρῆα,
 ἣ καὶ ἀνεροπόλον, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν,
 65 εἰς εἴ' ἔπει ὅ τι τέσσων ἐρώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἰς εἴ' ἄρ' ὄ γ' εὐχολῆς ἐπιμμεραισι εἰθ' ἐκατόμβης,
 αὐτ' ἐν παρ' ἀγῶνιν κνίσθη αἰγῶν τε τειλεῖον
 βοῦλεται ἀντίτασς ἡμῖν ἀπὸ λογιῶν ἀμύωναι."

Faldt paa Lemnos jeg ned, ei synderligt Liv var der i mig;
 Venlig da tog de Sintiske Mænd mig op efter Faldet.
 595 Saa han taled, da smilte den lillearmede Here,
 Og med et Smil ham tog af sin Søn det Beger, han rakte.
 Derpaa af Kummen han øste den liflige Nektar og fyldte
 Begeret til samtlige Guder i Kredts fra Venstre til Høire.
 Men fra de salige Guder der skingred usmaadlig Latter
 600 Over at see Hephæistos, hvor virns gjennem Selen han pusted.
 Saaleeds Dagen igjennem, til seent da Solen sig hjørged,
 Spjæde de, Hjøret ei savokede her et mædeligt Maalhid,
 Eller den yndige Lyre, som sloges af Phoebos Appellen,
 Eller de veskedne Qvad af Musems delige Stemme.
 605 Men da den skinnende Sol med sit Lys var gangen tilbage,
 Ginge de, hver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove,
 Hist hvor Guden Hephæistos, den høistnavkundige Lamfod,
 Havde med synderlig Kløgt Endvør indrettet en Vaaning.
 Zeus, den Olympiske Lyner, sig ogsaa begav til sit Leie,
 610 Hvor han var vant at sove, naar Sovnen den søde betog ham;
 Der opstog han til Roee med den guldstoffronende Here.

Tænke jeg skal paa dit Hvern, indtil jeg faaer det iverksat.
 Dog med mit Hoved et Nik til Betryggelse vil jeg dig give.
 525 Det er det helligste Tegn fra mig blandt salige Guder.
 Ei er bedrægersk det Ord, som med Hovedets Nik jeg forjetter.
 Ei kan tillage det kaldes, opfyldt det vorder bestadig.
 Talt, da nikkedes Isse med de sortblaae Bryn i det samme,
 Og fra uddødelig Isse faldt Drottens ambrosiske Lokker
 530 Bølgende ned, og høien Olymp ham kom til at skjelve.
 Da de nu Raad havde lagt, adskillede de. Ned i det dybe
 Hav sprang Thetis paastand fra den straukedige Tind af Olympen.
 Zeus gik ind i Paladset, og flus dens Fader at hælde
 Raiste sig samtlige Guder, ei dristiske Nogen at tøve,
 535 Indtil han kom; og stod de fra Plads, og gik ham imøde.
 Ned paa sin Throne han satte sig nu; men Here tillidde
 Vidste Besked, selv havde han seet Havkoldgens Datter
 Thetis, den sølverfødte Viv, nadsblaæ med Kronion.
 Strax med stikende Od til Zeus Kronion ham talte:
 540 Hvo blandt Guder har atter med dig, du Skalk sig beraaet?
 Altid det er dig en Fryd, afsondet fra mig og i London
 Listig at fatte Bestlitting og Raad; godvillig dig lysted
 Alkhd endnu at betroe mig et Ord om hvad du bestemmer.
 Hænde da gov til Svær him Guders og Menneskers Fader.
 545 Here! forvænt dog ei, mine Raad at erfare tilbage.
 Mæget for svære de faldte dig vil, er end du min Histme.
 Dog hvad mig rimeligt tykkes, at vide du bør, skal jeg ikke
 Nævne for Gud eller dødelig Mand, for dig jeg har sagt det,
 550 Hvad derimod mig lyster, for Gudeme dulgt at bestemne.
 Derom du spørge mig ei, om Sligt du fritte mig ikke!
 555 Ham gjensværede Here, den qvisleede Drotning:
 Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
 Alkhd mine Vine det var, at spørge dig eller at fritte,
 Net! adskilles i Mag du beslutter jo. Alt hvad dig lyster:
 Stærkt befrugter jeg dig, at my Havkoldgens Datter
 565 Thetis, den sølverfødte Viv, har træk dig besnakket.
 Aarle hos dig hun sad, og dit Kneæ omfavned hun bønlig;

ἦ δ' ἄκουσ' ἅμα τοῖσι γυνή κίεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
δακρύσας ἐτέρων ἄσπερ ἔζετο νόσφι Λισσθείς,
350 θῖν' ἐφ' ἄλδς πολίης, ὄρθον ἐπ' ἀκείρονα πόντον·
πολλά δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὄρεγνύς·
"μήτηρ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνθαδίων περ ἔοντα,
τιμὴν περ μοι ὄφραλλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι
Ζεὺς ὑψηβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ μ' ἐτυθὼν ἔτισεν·
355 ἦ γὰρ μ' Ἀτρείδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν ἰλῶν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας."
"Ὡς φάτο δάκρυ χέων, τὸ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ
ἠμέην ἐν βένθεσιν ἄλδς πατρὶ γέροντι·
κορπαλίμως δ' ἀνέδου πολίης ἄλδς ἦντ' ὀμίχλη,
360 καὶ ῥα πάρορθ' αὐτοῖο καθέζετο δάκρυ χέοντος,
χειρὶ τέ μιν κατέρεζεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·
"τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος;
ἔξαιόδα, μὴ κεῖθε νόφ, ἴνα εἰδομεν ἄμφοι."
Τὴν δὲ βάρυ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
365 "οἴσθα· τίη τοι ταῦτα ἰδυίη πάντ' ἀγορεύω;
φύχονθ' ἔς θῆβην, ἱερὴν πόλιν Ἥπειονος,
τὴν δὲ διαερίθωναι τε καὶ ἦγονεν ἐνθάδε πάντας·
καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσατο μετὰ σφίεντι νῆες Ἀχαιῶν,
ἔκ δ' ἔλιν Ἀτρείδῃ Χρυσήϊδα καλλιτάρηον.
370 Χρῆσις δ' αὐθ' ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος
ἦλθε θαῖς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
λυσιμένης τε θυγάτρα φέρον τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χειρὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῃ ἀνά σκηπτρῷ, καὶ λίσσατο πάντας Ἀχαιοῦς,
375 Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δῶα, κοσμήτορα λαῶν,
ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντας ἐπευφήμισαν Ἀχαιοὶ
αἰδισσάθαι θ' ἱερὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦν βανε θυμῷ,
ἀλλὰ κινῆς σφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
380 ρωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ἄγχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
εὐζήμενον ἦκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν,
ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ

24

Kommen fra Himlen, mig sendte den lillearmede Hæer,
Ligeelig elsker hun Eder, og omr for Begge hun sønger.
210 Stands nu derfor med Sind, og drag ei Sværdet med Haanden!
Nei! men sæt ham rette med Od, saameget dig lystet!
Dog, det siger jeg dig, og forsand fuldbyrdet det vorde,
Times dig skal engang for denne beskemmede Medfart
Trefold hertige Gaver, thi tvng dig, og lyd vor Formaning!
215 Hende da svared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Skjelligt Gudinde! det er, Eder, Od at tage til Hjerter,
Om man i Sind er aldrig saa vovd, thi fejligst er dette,
Hvo som er lydig mod Gudernes Bud, ham høve de gjerne.
"Tal, om det sølverne Hjalte han greb med sin vældige Næve,
220 Stødte det mægtige Sværd i Balg, og lod den Befaling,
Pallas Athene ham gav; alt var til Olympen han dragen
Op til Aigissvingerens Borg, til de øvrige Guder.
Atter begyndte Peleiden at tale med spydige Gluffer
Til Agamemnon: end havde han ei betvungen sin Hamme:
225 Rusende! Mand med Blik som en Hund, med Mod som en Daalhort!
Aldrig med Folket at gange til Kamp i Rustnings Plader,
Eller med Hærens forfærligste Mænd at drage til Baghold,
Disked dit Mod, den skånbarlige Død sig Fjend dig jo lykkes,
Nemmere er det forsand, i Achæernes talrige Krigsheat
230 Gaver at rane fra den, som blot modsiger dit Tykke,
Folkspilgende! Drot elendige Mænd du behersker,
Ellers, Atreide! var denne din Haan vist bleven den sidste,
Dog, det siger jeg dig, og med Eed jeg bekrefter mit Udsagn:
Ja! ved denne min Slav, som skyder ei Løv eller Qviste
235 Meer fra den Stund, den Stubben forlod høit oppr paa Fjeldet,
Heller ei grønses igjen, thi trindt afskrellede Malmen
Baale dens Bark og Løv, men Achæernes Sønner fluede
Bene den nu, naar de domme paa Ting, dem Zeus har beskikket,
Hændt over Loven at holde, og dyr skal Eken dig vorde.
240 Vist skal Achilles engang af Achæernes Sønner tilhøve
Svart vorde savnet, og da skal du ei, hvor dybt du dig græmmer,
Kunne forskaffe dem Hjelpe, naar den mordiske Hektor i Mængde

17

λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄναγαν·
οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματα βαλλόν,
315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἐκατόμβας
ταύρων ἢ δ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτυνέτοιο·
κνίσῃ δ' οὐρανόεν ἴκεν, ἔλισσομένην περὶ καπνῷ.
"Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
λίην ἔριδος, τὴν πρότον ἐπιπέλιση" Ἀχιλλῆϊ,
320 ἀλλ' ὄ γε Ταλθύβριον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε,
τὸ οἱ ἔσται κέρουε καὶ ἄτηρῷ θυράοντε·
"ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
χειρὸς ἰλῶν· ἄγεμν Βρισηϊδα καλλιτάρηον·
εἰ δέ κε μὴ δόσηιν, ἐγὼ δέ κε αὐτὸς ἔλομαι
325 ἑλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τὸ οἱ καὶ ῥίγον ἔσται."
"Ὡς εἰπὼν προίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
τὸ δ' ἄεκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτυνέτοιο,
Μυρμιδῶνον δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.
τὸν δ' εἶρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
330 ἦμενον· οὐδ' ἄρα τὸ γε ἰδὼν γηθήσεν Ἀχιλλεύς,
τὸ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλεῖα
στίτην, οὐδὲ τὶ μιν προσφρονέον οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔργα ἦεν ἐνὶ ὄρεσσι φωνήσεν τε·
"χαίρετε, κήρυκες, ἄλδς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἄνδρῶν,
335 ἄσπον ἴτ' οὐ τὶ μοι ὕμεις ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
ὃ σφῶϊ προίει Βρισηϊδος εἵνεκα κοῦρης,
ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεες, ἔξαγε κοῦρην
καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν· τὸ δ' αὐτὸ μάρτυροι ἔστων
πρὸς τε θεῶν μακάρον πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηγέος, εἴ ποτε δι' αὐτὴ
χρεῖῶ ἐμείο γέννηται ἀεὶ κεία λοιγὸν ἀμύναι
τοῖς ἄλλοις· ἦ γὰρ ὄ γ' ὀλοῖσθαι ὄρεσι θύει,
οὐδὲ τὶ οἶδ' νοήσαι ἅμα πρῶσσο καὶ ἰαίεσσο,
ἄσπος οἱ παρὰ νηυσὶ πόα μαχζοῖτων Ἀχαιοί."
345 "Ὡς φάτο Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπέπεθεθ' ἑταίρω,
ἔκ δ' ἄγαγε κλισίῃ Βρισηϊδα καλλιτάρηον,
δόκε δ' ἄγειν· τὸ δ' αὐτίς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·

22

Hugger dem ned, i din inderste Sjel skal dig Ruelse nage,
At du Ibejgnet med Haan den boldeste Mand af Achæa.
245 Saaledes taled Peleiden, til Jord nædstengte han Staven,
Trindt beslagen med Nagler af Guld, og satte sig derpaa,
Ligessa fæns Atreiden; da stod den veltalende Nestor
Friem udi Kredsen, det Pyliske Folks høimelede Taler;
Han flød Stemmen fra Læben saa sød som den lillige Honning.
250 Alt var ham svundne forbi lo sprogbejaguede Slegters
Mænd, som i forrige Dage med ham orvoked og leved
Hiet i det hellige Pylus, nu hersked ham oven den medie.
Venligen stude han havedt sin Rost og taled ibland demt
Ha! forsmuedlig Sorg over af Achæia vil komme!
255 Vist vil Priamos fryde sig høit og alle hans Sønner,
Samtlige Troiske Mænd vil inderlig gledes i Hjerter,
Naar det for Øre dem kommer, hvor svart med hinanden I Kives,
I som er Folkenes ypperste Mænd i Raad som i Leding,
Agter da vel paa mit Ord, langt yngre forsand er I begge!
260 Ja tilvisse med kjækkere Mænd, end Nogen af Eder,
Leved jeg fodum, og aldrig mig vragede Nogen af disse,
Maae til Mænd har aldrig jeg sest, og seer dem vel aldrig,
Mænd som Peitithos var, eller Folkebeskerskeren Droy,
Eller Exadios, Kaineus, den hertige Helt Polyphnos,
265 Eller som Theseus, Aigæus' Son, en guddommeligt Kæmpe,
Stærkere Mænd opfostredes ei blandt jordiske Slegter;
Selv de stærkeste drøg de til Kamp mod de stærkeste Fjender,
Bjergenes vilde Kentaurer, og øvel et grueligt Mandslæet,
Did hendragen fra Pylus, fra langtbortliggende Egne,
270 Leved en Stund jeg iblandt dem, selv havde de kaldet mig til sig,
Og efter Evne jeg stred, men i Kamp at staae sig mod disse
Mægter ei Menneskens Børn, som maatte de fodes;
Villigen høite de dog mine Raad og lod min Formaning;
Lyder da I mig ogsaa, at lyde mit Ord ter det Bedste,
275 Hverken bør du, skjndt Magten er din, berøve ham Qvinden,
Lad ham beholde den Løn, som Achæernes Sønner ham gave,
Dog ei heller Achilles, bør du gjenstridig med Drotten

19

ἀντιβίην, ἐπεὶ οὐ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτύζους βασιλεύς, ὦ τε Ζεὺς κῦδος ἔδοκεν.
280 εἰ δὲ σὺ κάρτερός ἐσσι, θεὰ δὲ σε γείνατο μήτηρ,
ἄλλ' ὄ γε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
'Ατρείδῃ, σὺ δὲ παῖε τῶν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ' Ἀχιλλεῖ μεθέμεν χόλον, ὅς μ' ἐτα πᾶσιν
ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο."
285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
"ναὶ δὴ ταῦτά γε πάνα, ἦρσεν, κατὰ μοῖραν ἔπειες
ἄλλ' ὄδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμενα ἄλλον,
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσει,
πάσι δὲ σημαίνει, ἄ τιν' οὐ πείσασθαι οἶο
290 εἰ δὲ μιν αἰμητήν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
τοῦνεκά οἱ προβέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι,"
Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήθην ἠμείβετο διος Ἀχιλλεύς·
"ἦ γὰρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπεῖξομαι ὅττι κεν εἴπῃς·"
295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
σημαίν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσασθαι οἶο.
ἄλλο δέ τοι ἔργα, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο στήσι·
χερσὶ μὲν οὐ τοι ἔγωγε μαχησάμενοι εἴνεκα κόρης
οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλω, ἐπεὶ μ' ἀρέσσει ἡ γόντες·
300 τῶν δ' ἄλλον ἄ μοι ἔσσι θεῶν παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἔμειο·
εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνάσῃ καὶ οἶδε·
αἰψά τοι αἶμα κελαιῖνον ἐροῆσαι περὶ δουρί."
"Ἔς τὸ γ' ἀντιβίῃσι μαχεσσαμένω ἔπέεσσιν
305 ἀνστήτην, λίσαν δ' ἀγορῆν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῖν·
Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίᾳς καὶ νῆας εἶσας
ἦτε σὺν τε Μενοντιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
'Ατρείδης δ' ἄρα νῆε θυῖν ἔλλαδε προΐρσαντα,
ἐν δ' ἔρπτας ἔκρινεν εἰκόσιν, ἐς δ' ἔκτατόμβην
310 βῆσε θεῶ, ἀνά δ' Ἐρμῆϊδα καλλιπάρῃον
εἶσαν ἄγαν· ἐν δ' ἄρ' ὄς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑπὲρ κέλευθα,

Kives, thi aldrig endnu har man seet stāvfriende Konning
Hædet paa lignende Viis, hvem Zeus forlenede Høilied:
280 Est du den skjekkere end, og har en Gudinde til Moder,
Saa er den stærkere end, thi Drot han er over Flere.
Styr nu dit Sind, Atreide! ja selv indstædig jeg beder,
Tving din Hamm mod Achil, som i denne besværlige Krigstid
Er et beskyggende Værn for samtlige Mænd af Achaa.
285 Derpaa ham svarede Igen den Drot Agamemnon og sagde:
Saaht tilfælde, min Gudbe! er hvert et Oed, som du talte,
Dog denne Mand vil her bestaa'digen være den Første,
Herske han vil over Alle, vil byde, vil over alle
Raade som Drot, men deti, jeg troer, vil Ingen ham lystre.
290 Har end de salige Guder ham gjort til en ypperlig Kæmpe,
Derfor de gav ham dog ikke Forlov til kreenkende Tale.
Flux til Oede da tog den Helt Achilles og svarede:
Visselig maatte jeg kaldes en jammerlig Karl og en Krystler,
Om jeg dig foied i Alt hvad der falder dig ind at forlange;
295 Andre befale du Sligt, men mig du byde det ikke,
Thi jeg er sandelig ikke tilinds at bysne dig det.
Dette jeg sige dog vil, og jeg mit Oed dig paa Hjerte:
Ikke jeg agter at loffe min Haand til Strid om en Qvinde
Hverken mod dig eller Nogen, da selv Eder Skjenk I mig nae.
300 Men af det øvige Gods, som jeg har i mit tjernde Fartø,
Demf skal mod min Villie du ei bortføre det Mindste:
Dog, forsøg det, at Mændene her det vitteligt vorder,
Da skal paastand dit høiude Blod omstømme min Landse.
305 Reise, og heved Forsamlingen flux ved Achaiemes Skibe.
Hjem Achilles nu gik til sin Tjald og de herlige Snekker,
Fulgt af Menotios Søn og af hele sit øvige Mandskab.
Men Agamemnon lod trække paa Dyb en løkende Seiler,
Tysve Befalme blev sat til at roe, Hekatomten til Gudsen
310 Skibet han ind, og bragte paa Dæk den værne Chryseis:
Derpaa som Hovding ombod begav sig Odyssees den snikle.
Disse nu Skuden løsteg og forr ad de flydende Veie.

θήηκοντες πίστωσιν· σὺ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἀμύξεις
χοόμενος ὀ τ' ἄριστον Ἀχαιοῖν οὐδὲν ἔπεισας,"
245 "Ὡς φάτο Πηλεΐδης, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλλε γαίῃ
χρυσείοις ἦλοισι πεπαρμένον, ἔζετο δ' αὐτός·
'Ατρείδης δ' ἐτέρωθεν ἔμηνε· τοῖσι δὲ Νέστορ
ἠδύπτης ἀνόρουσε, λιγύς Πολυῖον ἀγορήτης,
τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ·
250 τῷ δ' ἦδη οἶο μὲν γενεαὶ μέρπων ἀνθρώπων
ἐφθασ', οἱ οἱ πρόσθεν αἶμα τρώων ἦδ' ἐγένοντο
ἐν Πύλῳ ἠροβῆθι, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνάσσειν
ὄσων εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέπειπεν·
"ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιοῖδων ἰκάνειν·
255 ἦ κεν γηθήσαι Πριάμοιο Πριάμοιο τε παῖδες
ἄλλοι τε Τρώες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθοῖατο μαρναμένοιτι,
οἱ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἔσσι μάχεσθαι,
ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφο δὲ νεωτέρω ἔστων ἔμειο·"
260 ἦδη γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν ἦε περ ὑμῖν
ἀνθρώπων ὠμίλησα, καὶ οὐ ποτὲ μ' οἱ γ' ἀβέριζον,
οὐ γὰρ πα τούτους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδουμαι,
οἷον Περσέϊδων τε Ἀρριαντιά τε, ποτιμένα Λαῶν,
Κανέα τ' Ἐξάδιον τε καὶ ἀντίθων Πολύορμον,
265 θησά τ' Αἰγέϊδον, ἐπεικέλον ἀθανάτοισιν·
κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
φηροῖν ὀρεσκόφοισι, καὶ ἐκράτης ἀπόλεσαν,
καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθωμίλεον ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
270 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλῶσαντο γὰρ αὐτοὶ
καὶ μαζόμεν κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγὼ κείνοισι δ' ἂν οὐ τίς
τῶν οἱ νῦν βροτοὶ εἶσιν ἐπιγθῆνοις μαχητοῖσι
καὶ μὲν μεν βουλήων ἔσιν πεθῶντο τε μάθῃ,
ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὑμμε, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·
275 μήτε σὺ τὸνδ' ἀγαθὸς περ ἔων ἀπαιροῦν κοῦρην,
ἀλλ' ἔα, ὅς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας νῆες Ἀχαιοῖν·
μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθελ' ἐρίζεμεναι βασιλῆϊ

Men Agamemnon befød alt Folket ved Tvert sig at rene,
Alle sigs rensede flux og kastede Smudset i Havet.
Lydefriv Fæsthekatomber demsteg af Gæder og Tys
Offred de nu til Apollon paa Bredden af Havet det gølle,
315 Høit mod Skye steg Offerets Damp ombolthet af Røgen.
Saaledes syslet i Leiren de flinkt, dog ei Agamemnon
Glemte den Trusel, som nys han i Hamm mod Achil havde udstødt,
320 Men til Talthybos flux og Eurybates gav han Befaling.
Som væne Kongens Herolde og budbæsende Svende:
Vandter paastand afsied til Peleiden Achilles's Krigsfjalt!
Tager ved Haand og fører mig hid den væne Briseis.
Vil med det Gode han ei hende give mig, kommer jeg mandstærk,
325 Qvinden at hente med Magt, for ham selv saameget des værne.
Saa han taled, og skikked dem bort med den strenge Formaning.
Trevne de vandrede hen ad Strand ved det brusende Havdyt,
Men da de saa havde naaet Mymmidonemes Snekker og Telte,
Traf de Peleiden Achilles ei langt fra det tjernde Fartø,
330 Siddende foran sit Telt: glad blev han just ei ved at see dem.
Dog af Forvining og Blu for Konginen standbed de Begge
Phalselig, ikke de næsted et Oed eller eltsied at spørge.
Men i sit Sind han vidsite Besked og taled saalunde:
Hil og Sæl, Herolde! I Zeus's og Menneskens Tilbud!
335 Træder kun frem! I har intet forbrødt, men Kong Agamemnon,
Som Eder skikked herhid, for Briseis's Datter at hente.
Vel da, min ædle Patroklos! hent Qvinden herud og lad Kongens
Tjæner bort hende føre! selv være de skal mine Vidner
Baa'de for salige Guder, for Mænd af dødelig Herkomst,
340 Og for den nedrige Konge, saasandt man i vordeende Dage
Kommer engang til at savne min Hjelp, for mod smadelig Uffærd
Folket at værne; han naser forsand i forderveligt Vamvid,
Ei forstaaer han at feste sit Blik paa Næst og Fremtid,
Hvordan Achaiemes Mænd i Behold kan ved Skibenes kæmpe.
345 Saa han taled, Patroklos adlod hvad Venen befød ham.
Førte dem væne Briseis af Tjald, og i Budenes Haender
Qvinden han gav, da ginge de hjem til Achaiemes Skibe: